

Форми логістичних утворень за кордоном

Вивчення діяльності 500 західноєвропейських компаній (26% – компанії Німеччини, 20% – Голландії, 17% – Великобританії, 16% – Франції, 11% – Бельгії, 10% – Іспанії), які репрезентують 30 різних галузей економіки, показало існування чотирьох стадій розвитку логістики.

На першій стадії, якій притаманне нерегулярне добове логістичне планування, перебувають 57% обстежених фірм. На другій – 20% компаній, що нерегулярно займаються питаннями логістики, але вживають заходів до її використання вже на тижневий термін, пов'язуючи свої дії з бюджетом і зниженням витрат виробництва. Третя й четверта стадії розвитку логістики характеризуються впровадженням інтегрованої системи, логістики, що охоплює доставку товарів від постачальника матеріалів до кінцевих споживачів готової продукції

WIDEWALLPAPERS.RU

З метою прискорення впровадження логістики в господарську практику фірм за кордоном почали створюватися консультативні ради. Так, на підприємствах Франції у середині 80-х років налічувалося близько 50 рад, що займалися логістикою. Зазвичай такі ради зосереджують свою діяльність на одній з ланок логістичного ланцюга (наприклад, транспорті) чи двох-трьох ланках, але в поєднанні з всією сукупністю інших її елементів. Вони надають також консультації зовнішнім фірмам.

Міжнародна логістика, так само, як і логістика, яка діє всередині країни, виконує функції, пов'язані із забезпеченням і розподілом матеріальних ресурсів. Міжнародне забезпечення визначає процеси придбання сировини і комплектуючих за межами країни. Послуги в сфері забезпечення мають будуватися на основі інформації про джерела необхідного їм продукту, а також про чинники, що впливають на прийняття рішень щодо постачальника.

Якщо постачальники не впевнені в отриманні доходу від продажу своїх товарів, вони не будуть прощтовхувати їх зовнішнім дистрибуторам. Один із способів, за допомогою якого постачальник може бути впевненим в оплаті своїх товарів, полягає в передоплаті або використанні безвідзивних акредитивів, яким банк гарантує сплату за умови виконання постачальником певних умов.

Неабияке значення під час виконання міжнародних операцій має вибір умов поставок, саме цим займаються всі логістичні менеджери у каналах переговорів. Головним при цьому є вибір:

- – логістичного каналу;
- – фінансового каналу (плата за товари й перевезення);
- – каналу приналежності (законне право розпоряджатися каналом);
- – каналу документообігу (необхідна документація);
- – відповідальності за утримання каналу.

Загальні особливості створення логістичних структур за кордоном

1. Характерною рисою є зростання кількості видів логістично-посередницьких організацій, поєднання ними різних функцій універсалізації та спеціалізації. У США налічується близько 20 типів різноманітних структур, а з урахуванням товарної спеціалізації— декілька тисяч. У Японії функціонує майже 120 тисяч фірм та інших логістично-посередницьких організацій. У цій країні дрібні та середні посередники-оптовики об'єднуються в мікрорайонах у кооперативи, діють також центри оптової торгівлі, які створюються у великих містах і мають власний парк транспортних засобів і складські приміщення.

2. Особливо зросла роль логістично–посередницьких структур у забезпеченні постачальників і споживачів логістичними послугами з складської переробки продукції, розукрупнення, сортування, уніфікації під групування та пакування партій продукції.
3. Розвитку взаємозв'язків суб'єктів ринку характерне підвищення ролі закупівельно–збутових служб споживачів продукції, і самих виробників, посилення їх взаємодії відповідно до інтересів виробників, споживачів і конкурентів з урахуванням вимог останніх.
4. Разом з розукрупненням, автоматизацією логістичних посередницьких структур постійно розвиваються інтеграційні форми їх функціонування, які створюються на договірній або акціонерній основі, маючи короткотерміновий або довготерміновий характер, охоплюючи окремі або більшість послуг, що надаються логістичними організаціями.

5. Невід'ємним елементом організації логістично-посередницької діяльності промислових фірм є участь у ній державних органів управління.

- Розробку цих програм, організацію їх реалізації та освоєння ринків збуту покладають на стратегічні господарські центри, які почали створюватися в США та Японії. Крім того, отримали розвиток також центри із закупівлі продукції, що координують роботу відділів постачання промислових фірм матеріалами та сировиною з постачальниками продукції, що виробляється. Широка мережа таких центрів є у Франції.